

Tanzmesse Essen 2000

Un Târg de Dans e ca un Târg de Carte, unde fiecare expune, „promotivează” sau vinde direct realizări din domeniul dansului: echipament de antrenament sau costume de scenă, cărți și reviste de balet, spectacole, festivaluri, organizații sau instituții, casete video sau CD-ROM-uri. Târgul Internațional de Dans de la Essen, Germania (Dance Fair 2000) este trienal, iar la această a treia ediție România a fost invitată pentru prima oară, ca o recunoaștere a pătrunderii valorilor sale coregrafice pe piața mondială. Inițiator al participării românești: Cosmin Manolescu, dansator și coregraf, președinte al Fundației Proiect DCM și vârf de lance al managementului cultural la noi, interesat cu prioritate de potențialii participanți la Festivalul Internațional de dans contemporan BucurESTi-VEST 2001, aflat deja în curs de pregătire. Împreună cu el, Cristina Iliescu, directoarea Festivalului Internațional de Creație Coregrafică de la Iași, și subsemnata. Ca funcționar al Ministerului Culturii, invitat oficial, nemții consideraseră de la sine înțeles că instituția-patron avea să-mi acopere cheltuielile, întrucât urma să o reprezint. Noroc însă cu Goethe-Institut și cu economiile personale... Dar despre șefi, numai de bine! Hm, să revenim deci... Târgul propriu-zis, care dura doar câteva zile (8–11 iunie), făcea parte dintr-un festival mult mai amplu, întins pe o lună întreagă, alcătuit din spectacole, seminare, *workshop*-uri, expoziții de fotografie, întâlniri etc., în centrele principale din Renania de Nord-Westphalia: Essen, Düsseldorf, Duisburg, Köln ș.a. Concret, se desfășura într-un complex cultural amenajat în clădirile unei mine dezafectate de la marginea orașului Essen. În decursul a șapte ani, cu o investiție de circa 350 de milioane DM (!), aici apăruseră – păstrând infrastructura și umplând spațiile cu rezolvări tehnologice și arhitecturale de ultimă oră – o duzină de săli de spectacol, un Centru Coregrafic deosebit de complex și de bine utilat și un Centru de Design, devenit temporar pavilionul expozițional.

Standuri mai mari sau mai mici, mai aerisite sau mai îngrămădite, după cum avuseseră participanții bani să plătească chiria. Noi eram acceptați gratuit, într-un stand comun al țărilor din Europa Centrală și de Est, alături de Polonia, Ungaria, Bulgaria, Lituania și Rusia (parțial). Iar faptul că organizatorul acestuia era de origine poloneză a contribuit la atmosfera în permanență animată, ca și la integrarea noastră printre expozanți, fără frustrări sau discriminări.

Problema era cum să fim în cât mai multe locuri deodată, să vedem cât mai mult(e) și cât mai eficient. Cu o medie de trei spectacole pe zi și câteva ore de preumblat printre standurile vecine, unde la fiecare colț de masă te opreai să urmărești un fragment de casetă video, ieșeai noaptea târziu frânt de oboseala de a fi absorbit imagini în neștire. Abia după întoarcerea acasă am început să rumegăm mai pe îndelete informația acumulată.

Cum la Târg precumpănea oferta de dans contemporan, cronicarul din mine a ținut să vadă și altceva. Gala de balet de la decernarea Tanzpreisului este cel mai important eveniment coregrafic al anului în Germania. Premiul de excelență pe care-l însoțește (acordat în anii trecuți Pinei Bausch și lui Maurice Béjart, printre alții) recompensează în special merite deosebite în domeniul pedagogiei. Spectacolul a reunit pe scena Operei din Essen (Aalto Theater) *la crème de la crème* în materie de neo-clasic: lucrări de William Forsythe, Hans Van Manen, John Neumeier, Uwe Scholz sau Renato Zanella, dansate de companii de prestigiu din Düsseldorf, München, Leipzig sau Viena.

Cam în fiecare dintre ele găsești balerini români, mai tineri sau mai maturi. Cireașa de pe tort a fost însă, indiscutabil, Simona Noja, prim-solista Operei din Viena, o adevărată divă, aclamată în picioare minute în șir. Și, totuși, am avut impresia că se menaja, că nu-și dădea măsura pe care o știam de anul trecut, când dansase la Constanța un fragment din aceeași lucrare.

Și asta fiindcă publicul german e ușor

de impresionat, aplaudă cu generozitate și nu întotdeauna cu discernământ. (La Târg, am asistat la spectacole extrem de îndoielnice, dar foarte bine primite, aduse cu mari investiții de la capătul lumii.) Frapantă este discrepanța dintre respectul nemților pentru cultură – pentru dans, în mod deosebit –, manifestat în investițiile și sponsorizările masive, ca și în vestimentația spectatorilor, și calitatea producțiilor proprii: cei mai buni balerini, coreografi și pedagogi sunt în majoritate de import.

După o adevărată cavalcadă cultural-turistică, am revenit la București cu sacoșele pline de broșuri, casete video, cărți de vizită și proiecte de cont(r)acte viitoare. E timpul să ne apucăm de e-mail-uri...

Vivia Săndulescu

Tanzmesse NRW
www.tanzmesse.de
8.-11. Juni 2000
millennium moves
International Dance Fair NRW
GERMANY - NRW - ESSEN